

Hvad ser du?

Vor Herre Jesus sagde, at han aflagde vidnesbyrd om sig selv (Johs. 8,18). Det gør vi imidlertid også. Og det vidnesbyrd, vi aflægges om os selv, afgør, om det vidnesbyrd, vi aflægges om Herren, har reel betydning eller ej.

*

Alt, hvad Herren *sagde*, var et vidnesbyrd om ham selv. Det er vore ord imidlertid også. Der er få ting, der så tydeligt afslører, hvem vi er, som vore ord. De afslører nemlig vort hjerte.

Herrens ord og Herrens *tavshed* udgjorde tilsammen et vidunderligt vidnesbyrd om, hvem Han var. Vor tavshed taler også stærkt om os – især, når vi kan tie i kærlighed i stedet for at fare op i ilterhed og ærgrelse.

*

Herrens *gerninger* vidnede tydeligt om Ham (Johs. 14,11). Vore gerninger siger også mennesker, hvem vi er.

Det gælder ikke mindst *vort daglige arbejde på vor arbejdsplads*. Jeg har hørt, at unge, der søger arbejde, undertiden skriver i ansøgningen: »Om mig selv kan jeg oplyse, at jeg er en kristen.« Det er vel ment – men det gør ikke noget indtryk på nogen arbejdsgiver. Skriv det ikke – sig det ikke – men aflæg ved dit arbejde det vidnesbyrd om dig selv, at du er det. Vær et forbillede for dine arbejdskammerater i *gode gerninger* (Titus 2,7).

*

Herrens *holdning i modgang og lidelse* var det stærkeste vidnesbyrd om Ham selv.

Det er i trængsel, modgang, skuffelser og tab, vi aflægges det klareste vidnesbyrd om os selv. Intet har gjort dybere indtryk på mig end de vidnesbyrd, mange af Guds lidende venner har aflagt om sig selv og dermed om Kristus. Om sig selv sagde de uden ord: »Jeg er en kristen!« og om Kristus sagde de ligeledes uden ord: »Han er min Herre!«

*

Herrens selvvidnesbyrd var fuldkomment. Der findes ingen plet på det og ingen mangel ved det. Han er Guds søn. Han er verdens Frelser. Han er JEG ER!

Men der er mangler ved vort vidnesbyrd om os selv og dermed ved vort vid-

nesbyrd om Herren. Vi har måske alle vidnet og sagt: »Jeg er en kristen!« men vore ord i øvrigt og vore gerninger har svækket vidnesbyrdet. Folk har måske endda sagt: »Er han en kristen? Det giver ikke mig lyst til at være det!«

Derfor må vi vandre i Lyset, ligesom Han er i Lyset, thi da renser Jesu blod os fra al synd. Verden bliver ikke overbevist af store ord og store arrangementer. De er ikke noget stærkt vidnesbyrd – hverken om os selv eller om Ham.

Men hver enkelt, der ligner Kristus – altså hver enkelt, i hvem mennesker møder Kristus – er et sandt vidne. Han vidner ved hele sin færd, ja også ved sit udseende, om, at han er en kristen – og vidner dermed om Kristus og om, hvad Han betyder, og hvad Han formår.

En kristen, der bærer sit kors i Kristi Ånd, er et stærkere vidne end de fleste vækkelseskampagner.

*

Kaj Munks søn sagde ved mindegudstjenesten om ham, at uden martyriet aflægges der ikke noget vidnesbyrd.

Det græske ord for at vidne indeholder dette. Det, som i visse kristne kredse kaldes for »vidnesbyrdsmøder«, har ikke meget med martyriet at gøre. De har som oftest ingen virkelig betydning.

Men allerede på arbejdspladsen kan »martyriet« indgå i vidnesbyrdet – og alt som tiden mørkner og Anti-Krists ånd hersker over samfundet, rykker det egentlige vidnesbyrd os ind på livet – det, som slutteligt vidner om, *hvem vi er* – og dermed vidner om, *hvem Kristus er* – Ham, vi følger – Ham, vi ikke kan fornægte – Ham, vi elsker højere end vort eget liv.

*

Kristne skal se til, af de ikke siger for meget. Jeg har i mit lange liv desværre gjort det – og fortryder det dybt.

Det er ikke svært at citere de rigtige skriftsteder – men det er sværere at gøre dem.

Sig ikke for meget – men *vær et forbillede!* Da vidner du om, hvem du er, og hvem Kristus er!

*

En alt for høj bekendelse *i ord* kan være direkte skadelig, især hvis den fremføres i

selvsikkerhed og overlegenhed.

Bekendelsen *i gerning* er afgørende. »Vis mig din tro af dine gerninger!«

*

Der er kristne, der får lov til at vandre igennem livet uden alt for svære prøvelser. Det går dem godt i menneskelig henseende.

Der er andre, der møder den ene prøvelse efter den anden. Det går dem ikke ubetinget godt i menneskelig henseende.

Vi forstår ikke altid Guds veje og kan ikke se til bunds i tingene. Men så meget står os klart, at det stærkeste vidnesbyrd ikke aflægges af dem, der kommer ubesværet igennem livet.

Jakob siger, at vi skal regne det for lutter glæde, når vi kommer ind i mange slags prøvelser (Jakob 1,2). Han anlægger et helt andet syn på tilværelsen her på jorden end det sædvanlige. Vi regner det for lutter glæde, når vi slipper for trængsler og modgang.

Vi skal ikke på en sygelig måde søge og dyrke trængsel og lidelse, men vi skal se den i øjnene som en del af Guds viise godhed imod os.

Da aflægges vi vidnesbyrdet om, hvem vi er, og hvem Kristus er.

*

I bekvemmelighed og betryggede forhold er der aldrig udrettet noget af væsentlig betydning for vidnesbyrdet om Kristus. Bibelen og erfaringen siger os tydeligt, at det sande vidnesbyrd altid har kostet noget.

Det mærkelige er, at glæden ligger i selvhengivelsen og anstrengelsen, ikke i selvbevarelsen.

Kaj Munks søn sagde også i sin prædiken, at troen ikke blot kommer af det, der høres, men også af det, der *gøres*. Den svækkes hver gang, vi bevarer vort liv i stedet for at give det hen. Der er en fylde af tro, håb og kærlighed for enhver, der følger i Jesu og apostelen Paulus' spor.

Vort mål er noget højere end gode dage her på jorden. Vi vil gøre fyldest i vor Guds øjne.

Vi vil ikke være sølle kristne og bønfalder Gud om at frelse os derfra.

Vi vil ikke være blødtagte, men mandige.

Vor Herre Jesus er vor Frelser og vort *forbillede!*

*

Vi kan ikke love os selv og vore efterkommere en lys og lykkelig fremtid her på jorden.

Vi ser den ufravigelige kendsgerning i øjnene, at menigheden snart skal aflægge det afgørende vidnesbyrd om sig selv: elsker den sit liv så højt, at den fornægter Herren Jesus? Eller elsker den sin Frelser og Herre så højt, at den sætter livet til for hans skyld?

Dermed aflægger den det slutgyldige vidnesbyrd.

*

Ser vi dette i øjnene i stedet for at stikke hovedet i busken, da åbner den evige herlighed sig for vor bevidsthed som det alt-afgørende.

Vi forsømmer ikke vort daglige arbejde, som var det nu blevet betydningsløst, men gør det af hjertet som for Herren.

Vi spænder bæltet om vort sinds lænder og sætter fuldt ud vort håb til den nåde, der skal blive os til del i vor Herres Jesu Kristi tilkommelse.

Vi holder os nøgterne, så vi kan bede.

Vi forvalter vore penge og andre midler som husholdere, ikke som ejere. Vi vil tjene dermed.

Vi lytter til Gud, når han siger Nej – og når Han siger Ja – og vi følger Ham.

*

Stævnet på *Nyborg Strand* fra 9. til 14. juli samler os om vor *Herres Jesu snare komme*.

Der er mange, der interesserer sig for alle de begivenheder, der skal finde sted i den allersidste tid inden Herrens genkomst. Der er udgivet en mængde bøger herom – om Israels folks »skæbne« under Antikrist – om slaget ved Harmageddon – om templet skal genopbygges – og meget andet.

Vort håb er imidlertid, at stævnet bliver noget andet og mere end interessant. Vi beder om, at det må vække os til efterfølgelse og frigøre os fra ethvert bånd, der hindrer os deri.

Stævnet skal være en fornyelse og en anspore til at rette vort kristenliv op og ind på det rette spor.

Det skal være en hjælp for os, at vi kan bestå for Menneskesønnen i hans tilkommelse.

Det skal vække os til at holde ud i bønnen som den fattige enke overfor den uretfærdige dommer.

Det skal vække os for Jesu spørgsmål: »Mon Menneskesønnen, når han kommer, finder troen på jorden?«

Disse ting er noget andet end »interessante« – de er livsafgørende – evighedsafgørende – evighedsaktuelle!

*

Stævnet skal værne os imod forførelserne. Det skal gøre os faste og mandige – fri os fra sentimentalitet – give os varme, brændende hjerter – forene os med Kristus.

Det skal afsløre os. Er vi blevet slappe – eftergivende – trætte?

*

Vi har endnu ikke martyriet direkte inde på livet af os her i landet – men mange af vore trossøskende ud over jorden har det.

De angreb, der rettes imod os, er endnu ikke fysiske, men af en anden art. Måske er de mere farlige.

De går, kort sagt, ud på at gøre os selvoptagne, selviske og selvcentrerede midt i al vor »åndelighed«, så vi, som *Grundtvig* siger, dag og nat stirrer på vort eget – og forlanger, at alt og alle skal imødekomme vore ønsker.

Det kan udvikle sig til en sygdom i sjælelivet – en sygdom, der bliver uhelbredelig, hvis ikke man underkaster sig Guds strenge dom, der er hans behandling af sygdommen.

Den opstår og breder sig epidemisk, når kristenheden forkæler sig selv og ikke i praksis tager korset op i frivillig og taknemmelig efterfølgelse.

*

Da *Gustav Mahler* var i færd med at komponere sin tredje symfoni, et vældigt værk, skrev han til en ven indenfor musikens verden: »Jeg er bogstavelig talt grebet af rædsel, når jeg ser, hvor musikkens sti fører mig hen, og at det er blevet mit forfærdelige ansvar at frembære dette gigantiske værk – jeg har en følelse af, at jeg vil komme til at lide for det.« Brevet er dateret d. 28. juni 1896, så det er præcis et hundrede år gammelt.

En kommentator til dette brev skriver, at ganske som fødselsveer og fødselssmerter også er en forfærdelig fryd, som ingen moder ville ønske sig foruden, således led *Mahler* i fryd og forfærdelse, medens hans værk blev til og antog hidtil uanede proportioner.

Så meget må der altså til indenfor musikkens verden, hvis der skal skabes noget af værdi.

Men i Åndens verden må der foruden smerten og selvfornægtelsen tillige Guds Ånds ledelse til – da vindes der noget, ikke blot af bestående, men af evig værdi.

Tænk blot på *Abraham* – på *Josef* – på *Moses* – *Josua* – *David* – *profeterne* – *apostlene*!

Tænk også på mangfoldige *missionærer*!

Tænk fremfor alle på *Herren*!

*

Det er på den måde, Guds børn forvandler tab til vinding og suger honning af den hårde flint. Således kommer Guds kaldede og udvalgte og trofaste igennem den sidste tids slutprøve.

Lad os tale stilfærdigt, men sandfærdigt derom!

*

Den prøvede tro er tilværelsens største skat. Den er mere værd end guld, lutret i ilden.

Gør dig til eet med dem, der prøves. Du kender uden tvivl nogle. Sig ikke for meget til dem, men bed for dem. Giv dig tid dertil, at dit hjerte kan blive varmt.

*

Når vi ser alt dette i øjnene, bliver vi ikke mismodige og forvandles ikke til mørkemænd. Tværtimod!

Nu kan vi rette ryggen, thi sandheden gør os fri – medens tillukkethed for den gør os underligt ufri og skuttende.

Vore glæder renses fra tomhed og indholdsløshed og får fylde. Vore skridt bliver faste.

Vi ser på markens liljer og himmelens fugle og betages af det herlige syn.

Vi nyder vort daglige brød med taksigelse.

Vi elsker vore kære med en lutret kærlighed – og vi favner i vor tanke og på vort hjerte hele den lidende menneskehed.

Vi mærker Guds kærlighed bag alt. Vi beder for vort land og fryder os over, at Gud kalder os dertil. Tænk, at det har betydning!

Vi bliver selvstændige uden at blive selvrådige og selvsikre. Frihed og selvstændighed hører sammen.

Derfor render vi ikke med til alt og snakker ikke hinanden efter munden.

Vi bereder os til at gøre fyldest her i verden og til at forlade den i Guds time.

Enhver af os lever så længe, Gud har bestemt.

Han leder os med sit råd og optager os siden i herlighed (Salme 73,24).

*

Denne tone vil blive anslået og forstærket på *Nyborg Strand*. Forbered dig dertil og derpå – og bed derom!